

Слѣдъ малко излѣзълъ въ тази улица единъ християнинъ, писарь у султана. Като вървѣлъ, безъ да забѣлѣжи, прѣпъналъ се и падналъ върху него.

— Ахъ ти, негоднико, чакай да ти дамъ една шега! извикалъ писарьтъ, който смѣтналъ Гръбля за нѣкой пияница. И като казалъ това, заудрялъ го съ юмруци по главата. Дошла ношната стража и го отдръпнала настрана.

— Той го прибилъ! извикалъ единъ отъ стражата. Писарьтъ се разтрепералъ.

— Азъ не искахъ да го убивамъ! казалъ той.

— А какво ти направи той?

— Той ме припъна съ кракъ.

Веднага завели нѣщастния писарь въ полицейския домъ, кждѣто отнесли и мрътвеца.

Съобщили на султана за станалото; той се разгнѣвилъ и заповѣдалъ да обѣсятъ писаря. Издитнали срѣдъ пазаря бѣсилка и на площада се струпало младо и старо да гледа.

Кога да го прикачатъ на бѣсилката, изведнажъ се обадилъ нѣкой:

— Оставете писаря, той е невиненъ, — азъ задушихъ Гръбля.

Пуснали писаря. Изъ тълпата се проврѣлъ мохамеданинътъ и се прѣдалъ да обѣсятъ него. Сждията, който присѣствувалъ при наказанието, го разпиталъ, какъ е извършилъ убийството и той разказалъ всичко. Мохамеданинътъ разкаяно добавилъ: „Виновенъ съмъ, дѣто отнехъ единъ животъ, — не желая да нося и други грѣхъ — да се погубва зарадъ мене невиненъ човѣкъ“.

Като го изслушалъ, сждията заповѣдалъ да обѣсятъ него. Току му прикачвали въжего, чулъ се изведнажъ викъ. Единъ човѣкъ махалъ съ кърпа и молилъ да го изслушатъ.

— Не го бѣсете, не го бѣсете! — викалъ той. — Азъ съмъ сжщинскиятъ убиецъ.